

Mis(s) Match

Mis(s) Match

Ali van der Velde

Colofon:

Mis(s) Match

Copyright © 2025, Ali van der Velde

Auteur: Ali van der Velde

Cover: Stephanie Curfs

ISBN: 9789465203270

Druk: Brave New Books, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende.

1

“Nou, wat denk je ervan?”

Ik schrik op uit mijn overpeinzingen en kijk recht in de vragende puppyogen van Nathan, mijn vriend.

“Ik hoorde je niet goed, sorry,” zeg ik verontschuldigend, wuivend met mijn hand.

Het is dikke onzin, want ik hoorde zijn vraag dondersgoed. Ik ben alleen geschokt. Of eerder verrast. Deze had ik niet aan zien komen namelijk.

We zijn een half jaar samen en dat vieren we vanavond bij onze favoriete Italiaan. Ik heb net mijn laatste hap spaghetti carbonara doorgeslikt en ben aan het nadenken over een toetje als hij me overrompelt met zijn vraag.

“Aangezien we nu een half jaar een stel zijn, vind ik dat het tijd wordt dat je bij me intrekt. Wat denk je daarvan?”

Nu ik een beetje meer tijd heb gekregen om over zijn vraag na te denken, besef ik dat ik het antwoord niet weet. Wat gek is, toch? Want als je veel van elkaar houdt wil je zo veel mogelijk tijd samen doorbrengen. Maar eerlijk gezegd wil ik misschien mijn tijd voor mezelf niet inruilen voor tijd voor ons.

“Tja, jeetje,” hakkel ik, “ik weet het niet zo goed.”

Hij trekt zijn wenkbrauwen in een frons.

“Hoezo niet?”

“Zijn we daar echt al aan toe? Gaat het niet prima zoals het nu gaat?”

“Je houdt toch van me?”

Ik zie zijn ongeloof groeien.

“Zeker, dat weet je toch,” zeg ik met een iets te hoog stemmetje.

Hij zucht en dept zijn mond schoon met zijn servet alvorens deze naast zijn bord te leggen.

Ik neem een slok wijn en probeer de juiste woorden te vinden.

“Kijk, wat mij betreft hebben we het fijn samen, zoals het nu gaat,” zeg ik. “Ik moet erover nadenken.”

Hij kijkt me alleen maar aan.

“Vind je dat goed?”

“Ik dacht dat je een gat in de lucht zou springen,” is zijn norse antwoord.

“Wat kan ik zeggen, ik had het niet verwacht,” zeg ik en ik besef dat het klinkt als een slap excuus.

Mijn gedachten gaan in sneltreinvaart. Ook al had ik dit niet verwacht, dan nog had ik blij moeten zijn met zijn aanbod, toch? Hij woont in een waanzinnig mooi appartement, op de benedenverdieping, met een redelijke tuin erbij. Een eigen parkeerplaats voor de deur en het is helemaal nieuw, nog geen jaar oud en van alle gemakken voorzien. Mijn eigen appartement aan de andere kant van de stad bevindt zich op de bovenverdieping, is groot en ruim, maar verouderd. Desondanks ben ik gek op mijn huis. Ik heb twee slaapkamers, een open keuken en een grote woonkamer met twee balkons. Daar heb ik echt geluk mee gehad. Om dat dan nu allemaal op te geven?

En oh ja, we houden natuurlijk ook heel veel van elkaar. Dan zou het toch juist fantastisch moeten zijn om samen te gaan wonen?

Ik kauw op de binnenkant van mijn wang.

“Hoe lang denk je nodig te hebben voordat je het antwoord weet?” Hij kijkt me vragend aan, ik zie dat hij nijdig is. Logisch ook, hij had een hele andere voortzetting van deze avond verwacht.

“Een week?” probeer ik voorzichtig.

Weer slaakt hij een diepe zucht, zijn frustratie is hoorbaar.

“Prima, laat het me maar weten als je eruit bent.”

Zonder er verder nog woorden aan vuil te maken, schuift hij zijn stoel naar achteren en staat op. "Ik ga de rekening betalen."

Hij beent naar de garderobe om onze jassen te halen terwijl hij de ober aangeeft dat hij wil afrekenen.

Ik dwaal weer af in gedachten.

Dit is niet goed. Zo hoort het niet te gaan. Oké, als ik dan echt even eerlijk ben tegenover mezelf, dan moet ik toegeven dat ik stiekem al een beetje mijn twijfels had de laatste tijd, over onze relatie.

Over Nathan, of hij wel de juiste man voor me is. Hij is soms zo, hoe zal ik het zeggen, ánders dan dat ik ben. Dat is niet per se erg, maar soms klikken we totaal niet. Ik ben een romantisch typje en mag graag knuffelen, hand in hand lopen, samen onder een dekentje op de bank een film kijken, dat soort dingen.

En hij, nou ja, hij dus niet. Hij is praktischer.

Op de tweede date vroeg hij me hoeveel spaargeld ik had en of ik dat niet beter kon beleggen, voor een eventueel groter huis later. Dat soort dingen. Financiële gezondheid, noemde hij het, of zoiets.

Ik ben daar helemaal niet mee bezig. Natuurlijk heb ik geld opzijgezet voor als er iets ergs gebeurt en ik plotseling in geldnood zit, maar dat is dan alles.

En of ik ook mijn hypotheek aflos? Eh, nee, ook niet. Daar hoeft ik nog lang niet over na te denken. En ik denk ook niet dat ik iemand daar verantwoording over hoeft af te leggen. Ik bedoel, dat zijn mijn eigen zaken, nietwaar?

Daarnaast houdt hij niet van overmatig knuffelen, vindt hij hand in hand op straat lopen iets voor pubers en openlijk affectie tonen doet hij eigenlijk nooit. Als we bij elkaar slapen, geeft hij me een vluchtig kusje, mompelt een "slaap lekker" en draait zich dan met zijn rug naar me toe om te gaan slapen. Geen knuffel of een lekker potje zoenen maar gewoon omdraaien en slapen. Wel seks, natuurlijk. En dat is ook echt

wel goed, dat bedoel ik ook niet. Hij is zeker weten goed in bed. Hij weet precies hoe hij te werk moet gaan. Maar ook daarin is hij vrij, zeg maar, standaard. We doen altijd hetzelfde. Op zich niet erg, want we weten wat we fijn vinden en daar gaat het tenslotte om, maar soms wil ik wel eens een ander standje, of zijn nieuwe fauteuil inwijden, maar daar wil hij niks van weten. Gewoon lekker rechttoe rechtaan op het bed.

Dat soort dingen maakt dat ik twijfel over onze toekomst samen.

Nog voordat ik verder kan afdwalen, staat hij met mijn jas geopend naast de tafel en helpt me erin.

“Dank je,” mompel ik.

Ik druk een zoen op zijn wang, gewoon om even te kijken of het nog klopt wat ik net dacht.

En ja hoor, hij krimpt een klein beetje in elkaar en kijkt vluchtig rond of andere mensen dat hebben gezien. Hij gromt iets op geïrriteerde toon naar me, ik kan niet verstaan wat.

We lopen zwijgend naar zijn auto.

“Zal ik je maar thuisbrengen dan?” vraagt hij me voordat hij de auto start. Hij kijkt me even van opzij aan. Ik knik. “Prima.” Ook tijdens de – gelukkig korte – autorit zijn we stil.

“Wil je nog koffie?” Vragend kijk ik naar hem als hij de auto tot stilstand brengt.

“Nee, dank je. Het is mooi geweest zo.”

“Nathan,” zeg ik sussend, “wees nu niet kwaad. Je vraag verraste me, ik wil er goed over nadenken. Dat is toch niet erg? Het is vandaag nog steeds ons jubileum, kom even mee naar binnen.”

Ik leg mijn hand op zijn bovenbeen. Hij kijkt strak voor zich uit door de voorruit het donker in.

“Eén kop koffie dan,” zegt hij en klikt zijn gordel los.

Opgelucht stap ik uit en ga hem voor naar de vierde etage, waar ik woon. Mijn slot werkt niet altijd mee, ik moet drie

keer duwen en trekken aan de deurknop voordat ik de sleutel om kan draaien en de deur kan openen.

“Dat zou je na laten kijken,” zegt hij terwijl hij naar binnenloopt.

“Ik weet het, ik moet nog bellen.”

“Dat zou ik maar doen ja, straks breekt je sleutel nog een keer en dan kun je niks meer.”

Ik rol met mijn ogen en loop naar de keuken om koffie te zetten voor ons.

Nathan ploft op mijn grote loungebank neer en pakt zijn telefoon.

Weer valt de stilte tussen ons me op. Ik krijg er een ongemakkelijk gevoel van en voel de drang om maar te blijven praten. Deze keer doe ik dat niet. Ik wil geen olie op het vuur gooien nu Nathan zo geïrriteerd is.

Met twee mokken dampende koffie en een paar hartjeskoekjes – ja, ja, ik heb eraan gedacht! – loop ik naar de bank en ga naast hem zitten.

“Deze bank zou goed staan in mijn appartement,” zegt hij, na de eerste slok.

Ik glimlach alleen maar, ik heb geen zin in ruzie.

“Je mag heus een aantal meubels meenemen hoor, dat vind ik geen enkel probleem.”

Hij knikt naar mijn rode fauteuil. “Behalve die, dat ding is aartslelijk.”

Ik besluit er een geintje van te maken en doe alsof ik enorm geschokt ben.

“Dat meen je niet?”

Hij lacht een beetje. “Dat meen ik wel. Dat ding gaat naar de stort.”

“Of een goed doel.”

Hij rolt met zijn ogen naar me.

“Wat? Het is een prima stoel.”

“Het ding is spuuglelijk.”

“Maar misschien is iemand er net zo blij mee als ik was toen ik hem kreeg. Zonde om weg te gooien.”

“Jij met je dwaze ideeën,” zegt hij grinnikend.

Ik geef hem een por en lach met hem mee. Gelukkig, de lucht lijkt geklaard.

2

“Laten we de voors en tegens op een rijtje zetten,” zegt Veerle, mijn vriendin met wie ik elke zaterdag een aantal honden uitlaat van het asiel.

Dat doen we omdat we het belangrijk vinden dat alle dieren aandacht en liefde krijgen. Het is niet de keus van de hond om in het asiel te zitten en als ik het leven van het beestje daardoor een stukje leuker kan maken terwijl hij op zijn gouden mandje wacht, dan offer ik daar graag een vrije ochtend voor op.

We hebben elke week weer een andere roedel mee, meestal vijf of zes honden in totaal. Die mogen dan over een groot stuk hondenpark, vlakbij het asiel, lekker ravotten en rondrennen samen.

Veerle gaat vaak doordeweeks nog een keer alleen met een paar lang zittende honden uit.

Ik heb haar net verteld over Nathans vraag eerder deze week en uitgesproken dat ik twijfel over wat mijn antwoord zal zijn.

“Dat klinkt zo verstandig en efficiënt,” zeg ik terwijl ik een gezicht naar haar trek.

“Moet het niet gewoon een gevoelskwestie zijn?”

Ze kijkt me van opzij aan en denkt even na.

“Blijikbaar kom je er met je gevoel alleen niet uit, toch?”

“Nou ja, als ik niet heel enthousiast ben over zijn voorstel, zegt dat dan niet genoeg?”

“Ik denk dat je het gewoon spannend vindt allemaal, Mia,” zegt ze op een betweterige, moederlijke toon.

“Denk je dat echt?”

Ze knikt wijs.

“Natuurlijk, het is nooit eerder zo serieus geweest met een man. Dat is volkomen logisch,” legt ze met een wijds armgebaar uit.

Ik knik maar ben niet overtuigd.

“Nathan is geweldig, dat weet je zelf ook. Hij is de ideale man voor jou.”

Dat is nou juist waar ik zelf niet helemaal meer in geloof.

“Hmm,” zeg ik dan ook alleen maar.

“Geloof me, het is gewoon angst voor het onbekende. Oké, kom op. Voordelen?”

Ik schiet in de lach en begin op mijn vingers te tellen.

“Het scheelt benzine, want we hoeven niet meer zo vaak de hele stad door te rijden naar elkaar toe.”

Ik denk even na.

“Het scheelt geld voor de hypotheek en alle andere vaste lasten.”

“En jullie hebben het gezellig samen?” probeert ze als punt nummer 3.

“Absoluut, we hebben het gezellig samen,” ik forceer een glimlach als ik naar haar kijk.

“Oké,” zegt ze, een beetje twijfelachtig.

“Nadelen?”

“Ik ben nooit meer alleen, ik kan niet meer doen wat ik zelf wil, ik mag geen boek lezen op bed want hij heeft er last van als ik het nachtlampje aan heb, ik weet niet of ik naar de wc durf te gaan om te eh ...,” ik pauzeer even en gelukkig knikt Veerle dus hoef ik dat punt niet af te maken.

“Ik moet de badkamer delen, terwijl ik ’s ochtends veel tijd en ruimte nodig heb om me klaar te maken voor mijn werk en hij wil mijn rode stoel niet in zijn huis.”

Ze knikt.

“Hoeveel hebben we er dan?” Ik kijk naar haar vingers.

“Drie voordelen tegenover zes nadelen,” zegt ze mompelend.

“Dat is niet goed, hè?”

Ze schudt haar hoofd. “Ik had meer voordelen verwacht.”

“Misschien kom ik er nog op,” doe ik het onderwerp af en ik fluit naar de honden.

Ze komen alle vier op ons af rennen en nemen blij het snoepje dat ik ze voorhoud in ontvangst.

Gelukkig laat Veerle het onderwerp verder rusten.

“We moeten het nog hebben over het vrijgezellenfeest voor Maud,” zegt ze, terwijl ze Pimmetje aait die voor haar stilstaat om een knuffel te halen.

Maud is onze andere vriendin. We kennen elkaar van de middelbare school en waren onafscheidelijk vanaf de eerste klas, waar we veel kattenkwaad uithaalden samen. Vooral spijbelen en de leraren het leven zuur maken. Ze noemden ons heel flauw “de drie Muskietiers”. Dat zijn we eigenlijk nog steeds, we zijn nog steeds even hecht als toen.

Terwijl we toch heel verschillend zijn geworden uiteindelijk. Veerle is getrouwd met Hugo, heeft twee kinderen die beiden net naar de basisschool gaan en daardoor heeft ze tijd over. Ze werkt niet, want dat hoeft niet. Hugo verdient genoeg met zijn eigen bedrijf Eskah International. Veerle doet vrijwilligerswerk bij het dierenasiel en loopt dus met mij en meestal een stuk of vier honden elk weekend een paar uur door de bossen.

Maud is niet getrouwd, wel verloofd. Met James. En James is weer een collega van Nathan, die ik dan weer ken omdat James een blinddate voor ons heeft geregeld. Kun je het nog volgen?

Maud is kleuterjuf op een van de basisscholen in de stad en is daar helemaal op haar plek.

Ik ben zelf uiteindelijk makelaar geworden en werk bij Van Delden Makelaardij. Ik ben gek op mijn werk en noem mezelf vaak “*de matchmaker*” omdat ik mensen aan hun nieuwe liefde help. Want dat is wat er eigenlijk elke keer weer gebeurt; mensen worden verliefd op hun nieuwe thuis. En dat vind ik het leukste dat er is.

Maar goed, Maud en James gaan dus trouwen! Hij heeft haar een tijdje geleden ten huwelijk gevraagd. Het was allemaal heel romantisch verzonnen maar het grote plan viel letterlijk in het water. Ze zijn in een bootje gaan varen dat hij had gehuurd, zijn zeiknat geregend door een of andere wolkbreuk

en hebben toen op een eilandje geschuild onder een aantal bomen. Daar is hij op zijn knie gegaan en heeft haar gevraagd. Natuurlijk zei ze meteen volledig overtuigd ja.

Zie je wel, denk ik, zulk soort vragen beantwoord je vanuit je gevoel.

“Wat voor vrijgezellenfeest zou ze leuk vinden?” vraag ik me hardop af.

“Een avondje op stap?”

“En een stripper?”

Veerle giechelt. “Ik kan wel eens rondvragen in de sportschool?”

Ik grinnik met haar mee. “Nee, dan moet het wel een echte zijn.”

“Laten we vanavond even peilen bij haar wat ze zelf leuk zou vinden.”

“En we moeten weten wie we allemaal kunnen uitnodigen natuurlijk,” zeg ik.

“We vragen James om de namen en nummers van iedereen, kunnen we meteen een groepsapp opzetten dit weekend.”

“Goed plan!”

Die avond pikt Nathan me op voordat we naar het verloofsfeest gaan. Ze hebben een zaal afgehuurd met een deejay, allemaal best luxe van wat ik begreep.

“Je ziet er goed uit,” zegt hij, als ik de deur opendoe. Hij kijkt goedkeurend naar mijn décolleté.

Ik heb een lila jurk aan met een watervalhals, waarin mijn borsten inderdaad goed uitkomen.

“Dank je,” zeg ik, “jij ook.”

Hij draagt een nette donkergrijze pantalon met een lichtgrijs overhemd erboven. Hij heeft de bovenste knoopjes open, wat hem ongelooflijk sexy staat.

Ik geef hem een zoen.

Hij pakt met beide handen mijn billen en gromt. “Kunnen we dat feestje niet overslaan?”

Ik lach naar hem. “Je moet je maar even inhouden. Kom, we gaan.”

Bij de locatie aangekomen zie ik Maud en James meteen staan. Maud straalt, naast haar staat James met zo’n grote grijns om zijn mond dat het vrijwel zeker is dat hij aan het einde van de avond pijn in zijn kaken heeft. Ze schudden alle uitgestoken handen, ontvangen felicitaties en gelukwensen en zoenen heel wat wangen. Het is een drukte van belang maar ik wurm me naar haar toe en omhels haar, vlak voordat een oude tante van haar me voor kan zijn. De tante werpt me een vuile blik toe, waar ik me niks van aantrek.

“Gefeliciteerd lieverd,” zeg ik, terwijl ik haar een dikke knuffel geef.

“Dank je wel!”

“Wat ziet het er hier geweldig uit,” zegt Nathan.

“Echt heel gaaf,” val ik hem bij.

“Tja, niks is te gek voor mijn bruid,” grapt James en slaat een arm om Maud heen.

Ik geef hem een knuffel en dan lopen we door om de andere mensen ook de kans te geven hen te feliciteren. De tante kijkt nog een keer zuur naar me voordat we weglopen.

Ik kijk de ruimte in, scannend naar bekenden.

Er is een grote bar met ledverlichting en in de ruimte staan allerlei statafels opgesteld. In de hoeken zijn ronde tafels met stoelen neergezet, waarschijnlijk voor de oudere en minder mobiele mensen die komen.

Al snel spot ik Veerle en Hugo, die zwaaien om onze aandacht te trekken.

“Wat zie je er mooi uit,” roept Veerle als we aan komen lopen.

“Jij ook! Wauw!” Haar haar is opgestoken en er vallen hier en daar nonchalant wat krullen uit.

Hugo en Nathan vertrekken vrijwel direct naar de bar na onze begroeting.

“Heb je al meer bekenden gezien?” vraag ik Veerle.

“Niet echt. Die buurvrouw van Maud wel, daar staat ze,” knikt ze met haar hoofd naar links.

“En Jesse en Naomi zijn er.”

Ik trek een gezicht naar haar.

“Ik denk dat Naomi niet eens weet wat Mauds achternaam is.”

“Nee, maar ze hoort bij Jesse.” Veerle haalt haar schouders op.

Jesse is een goede vriend van James. Hij hoort al jaren bij ons kliekje en sinds hij anderhalf jaar geleden iets met Naomi kreeg, zij ook. Helaas.

Al is zij er bijna nooit als we met z’n allen afspreken, wat regelmatig gebeurt, ze heeft altijd een of ander slap excuus. Dat is niet erg, want ze is allesbehalve aardig. Ze is vaak ontzettend kattig naar Jesse toe, waardoor wij ons ongemakkelijk voelen in hun bijzijn. Bovendien: ik denk niet dat ze ooit iets aardigs heeft gezegd tegen een van ons.

“Daar komt ze,” waarschuwt Veerle.

Ik draai me om en plant een glimlach om mijn lippen om haar te begroeten. Nog voordat ik mijn mond kan openen, heeft ze de eerste rotopmerking alweer paraat.

“Zo, had je de zomer in de bol?” vraagt ze me als ze zich bij ons voegt met een hoofdknik naar mijn jurk.

“Ook hallo, Naomi,” antwoord ik nors.

“Wat een saaie bedoening dit joh, er speelt niet eens een echte band.”

“Dat komt wel op de bruiloft,” zegt Veerle, zichtbaar geïrriteerd.

“Nou, als dit een voorproefje is, dan weet ik het zo net nog niet.”

“Wat weet je niet?” sneer ik.

“Of het wel zo’n geslaagd feestje gaat worden.” Ze kijkt ons allebei even aan.

“Ja, ik zeg het maar gewoon eerlijk, anderen denken het hoor.”

Jesse komt aangelopen met twee glazen gin-tonic in zijn handen.

“Waar was je, ik sta hier kapot te gaan van de dorst.”

Naomi grist een van de glazen uit zijn handen en neemt er een grote slok uit, waarna ze een gezicht trekt alsof ze zojuist een teug slootwater binnen heeft gekregen.

“Sjezus, die bartenders weten ook niet waar ze mee bezig zijn, zeg.”

Zonder ons nog een blik waardig te gunnen, draait ze zich om en beent weg. Jesse blijft een beetje verloren bij ons staan.

“Hoi, hebben jullie het naar je zin?” Doet hij een slappe poging om zijn gezicht te redden.

We gapen hem allebei aan. Was hij er niet bij net?

“Had je haar niet thuis kunnen laten?” vraag ik hem.

“Ja, beetje jammer dat ze alles meteen weer afzeikt,” valt Veerle me bij.

“Ze mag toch haar mening geven?” Hij kijkt ons uitdagend aan.

Ik had nog niet verteld dat we het met Jesse ook niet echt heel erg goed kunnen vinden. Het is dat hij een vriend is van James, maar het is niet mijn type mens.

“Je kunt toch ook je fatsoen een beetje bewaren?” Vol ongelooft maakt Veerle een wijds armgebaar.

“Ze heeft het toch niet over jouw feestje? James en Maud horen het niet. Dat zegt ze heus niet recht in hun gezicht.”

Verontwaardigd sla ik mijn armen over elkaar. “Dat zou er nog eens bij moeten komen.”

“Het zijn ook jouw vrienden hoor,” zegt Veerle kwaad.

“Ik zeg toch niks?” Hij slaat zijn hand tegen zijn borst alsof hij echt aangedaan is door haar opmerking.

“Oh, dus jij snapt wel dat je tactvol moet zijn op andermans feestje?” vraag ik vinnig.

“Ja natuurlijk wel.”

Veerle kijkt naar de bar, waar Naomi nog steeds staat te praten met een van de bartenders.

“En nu staat ze de bartenders te vertellen dat haar drankje niet goed genoeg is.”

Ik volg haar blik en zie dat ze met wilde armgebaren aan de bartender – die allesbehalve blij kijkt – staat voor te doen hoe je een gin-tonic maakt. Tenminste, dat denk ik. Ze wijst driftig naar haar glas en maakt een roerende beweging. En daarna doet ze alsof ze iets inschenkt en ijsblokjes schept. En het lijkt alsof ze dan een zogenaamd rietje erin steekt. Als het niet zo bespottelijk was, dan was het grappig geweest.

Jesse kijkt ongemakkelijk van Veerle naar mij, maar zegt niks. Idioot.

“Serieus,” zeg ik tegen hem, “laat haar de volgende keer gewoon thuis.”

Hij is het zat, geloof ik.

“Wat staan jullie vrouwen weer moeilijk te doen. Er is toch niks aan de hand? Ze heeft een punt. Die bartenders deden er een eeuwigheid over en echt lekker is het niet.”

“Dan neem je in het vervolg een biertje, als het je smaak niet is,” zegt Veerle kattig.

“Dat is ook sneller klaar, ben je sneller tevreden,” doe ik er een schepje bovenop.

Hij is het niet met ons eens. Natuurlijk niet.

“Er hadden ook drie bartenders kunnen staan. Dan hoeft niemand zo lang te wachten.”

Ik schud mijn hoofd naar hem.

“Ik denk dat het prima is zo.”

Hij haalt zijn schouders op en neemt nog een slok. Zijn gezicht vertrekt als hij het doorslikt.

“Man, haal gewoon een biertje en trek je vriendin bij die bar vandaan.” Veerle kijkt hem misprijzend aan.

“Bemoei je er niet mee, ze is al klaar.” Hij knikt naar de bar.

“Het zal wel. Ik ga naar het toilet,” zeg ik. Ik heb het helemaal gehad met die kerel.

“Ik ga mee.”

Zonder nog een woord te zeggen, lopen we hem voorbij naar de toiletten. Hij mompelt nog iets, maar dat verstaan we niet door de muziek. Laat maar gaan.

Nadat we ons hebben uitgeleefd op de dansvloer samen met Maud, waarbij we onszelf vast en zeker lichtelijk voor schut hebben gezet, besluiten Veerle en ik om een drankje te halen. Maud is weer weggekaapt door andere gasten die ze ook wat aandacht moet geven.

“Hé, daar ben je, ik was je al kwijt,” Nathan staat ineens achter me, ik voel zijn adem langs mijn nekharen strijken. Het geeft me kippenvel.

Ik glimlach en draai me naar hem om. Ik plant een kus op zijn mond en ik zie dat hij zijn gezicht vertrekt als reactie. Zijn ogen schieten vliegensvlug van links naar rechts en hij neemt gepast wat afstand van me.

“Sorry, je weet hoe dat gaat op zulke feestjes.”

Hij lacht en schudt zijn hoofd. Verder merk je niks aan hem.

“Zolang je maar niet allemaal andere mannen staat te versieren, vind ik het al lang goed.”

“Kijken mag, nietwaar?” mengt Veerle zich in ons gesprek.

Nathan zegt niks maar kijkt even nors naar haar.

“Geen zorgen,” zeg ik vlug, “ik heb alleen maar oog voor jou.”

Er breekt een tevreden glimlach door om zijn mooie mond. Ik geef hem nog een kusje en deze keer laat hij het toe. Dat vind ik fijn.

“Zullen we zo gaan?”

“Ik drink deze nog even op,” zeg ik, gebarend naar mijn halfvolle wijnglas.

“Ik zal vast James gedag zeggen en onze jassen halen.”

Ik kijk hem na als hij wegloopt. Hij heeft van die mooie mannenbillen, vooral in een perfect zittende pantalon. Heerlijk!

Wanneer we weer in de auto zitten, valt het weer stil tussen ons.

Hij parkeert zijn auto voor mijn huis en vraagt dan: "Heb je nog nagedacht over mijn voorstel?"

Dit keer heb ik de vraag wel aan zien komen, ik had hem eigenlijk zelfs al eerder verwacht.

"Ja, ik heb erover nagedacht."

Het liefst ren ik nu heel hard weg en ga ik dit gesprek uit de weg, maar dat zou niet eerlijk zijn.

"En?" dringt hij aan. Ik haal diep adem en kijk hem aan.

"Eerlijk gezegd vind ik het te vroeg om al te gaan samenwonen. Ik voel me er fijn bij zoals het nu gaat en het idee om mijn huis nu al op te moeten geven..."

Hij zucht en kijkt strak naar voren.

"Als je wilt, kun je je huis eerst aanhouden," zegt hij.

"Als een soort proefperiode?"

"Zoiets."

Ik denk even na. Het gaat me gewoon te snel, ik voel aan alles dat ik er niet aan toe ben.

"Kunnen we het niet nog even zo laten zoals het nu is?"

Hij kijkt me aan en doet moeite om een klein, ietwat zuur glimlachje te produceren.

"Prima."

"Het is toch niet erg, we blijven bij elkaar, net als nu. We houden van elkaar," zeg ik tegen hem.

"Ik weet het, dat is ook zo."

"Is het echt goed dan?"

"Oké," zegt hij, met maar een heel klein beetje tegenzin in zijn stem.

"Blijf je vanavond bij mij slapen?"

Een grijns breekt door op zijn knappe gezicht.

"Absoluut."

3

“Oh mijn gód!” Lex duikt meteen in mijn aura zodra ik één voet over de drempel heb gezet.

Ik deins een beetje achteruit van deze heftige begroeting.

“Ook goedemorgen,” mompel ik terwijl ik hem aan de kant duw en verder wil lopen.

“Dit geloof je niet,” zegt hij op samenzweerderige toon en loopt strak naast me de hal van het kantoor binnen.

“Vertel maar,” geef ik zuchtend toe.

Lex, of eigenlijk Alexander maar zo wil hij niet meer genoemd worden, is mijn collega van de binnendienst en hij is helemaal hyper. Hij staat overigens altijd, de hele dag ‘aan’, al lijkt het nu erger dan anders.

“Oke, dus die nieuwe, die begint vandaag toch? Hij kwam net binnen, echt maar twee minuten na mij. Je weet hoe vroeg ik altijd ben, dus dat is een goed begin. Afijn, ik heb hem dus niet horen binnenkomen en zet mijn tas achter mijn bureau neer. Ik start mijn computer op en ik kijk op, en...,” hij pauzeert even voor het dramatische effect en slaakt een zucht. Dat doet hij vaker.

“En?” vraag ik, want zo gaat het spelletje. Hij kijkt tevreden naar me.

“En wauw, die ógen van hem! En die kaaklijn! Met zo’n getrimd baardje, echt super verzorgd.”

Ik barst in lachen uit. Natuurlijk, zoiets had ik kunnen verwachten.

“Echt zo ...,” hij zucht nogmaals verlekkerd, “Italiaans ofzo. Een mannelijke Monica Bellucci.”

Ik leg mijn laptoptas op mijn bureau en kijk Lex met een schuin hoofd aan.

“Is het echt zo erg?”

“Je moet het zien om het te geloven.”

“Kom maar op, waar is hij?”

“Oh nee, nee, nee!” Lex duikt weer naar voren en grist het elastiekje uit mijn haar zodat de paardenstaart eruit valt en drapeert mijn blonde lokken over mijn rechterschouder. Hij strijkt de losse plukken links achter mijn oor en kijkt dan tevreden naar zijn werk.

“Zo, je bent er klaar voor.”

Ik rol mijn ogen naar hem. “Drama queen.”

Hij klapt twee keer in zijn handen en gaat me voor naar het kantoortje rechts van ons.

Met een zacht klopje op de deur laat hij “de nieuwe” weten dat we er zijn.

“Rutger? Hai, ik wil je even voorstellen aan Mia.”

Ik loop achter Lex aan naar binnen en kan hem geen ongelijk geven. Dit is echt een mooie man.

Er breekt een grote grijns door op het gezicht van Rutger.

Hij steekt zijn hand uit en stelt zich voor.

“Ik ben Mia van Beek, een van de makelaars van dit kantoor.”

“Leuk je te ontmoeten.”

“Welkom, ik hoop dat je je snel op je plek voelt hier. Als ik je ergens mee kan helpen of als je vragen hebt; ik zit in het kantoor naast je,” wijs ik hem aan.

“Super fijn, dank je wel. Ik zal de eerste weken grotendeels met Jan Jelle meelopen denk ik, maar ik kijk ook graag met jou mee.”

“Natuurlijk, geef maar aan wanneer.”

“Doe ik.”

“Heb je al koffie?” vraag ik hem.

Lex stuift weer naar voren. “Had ik net gevraagd, ik was onderweg om een kopje koffie te halen voor hem toen jij binnenkwam.”

Ik moet mijn best doen niet te glimlachen, het ligt er nogal dik bovenop. Lex ziet “de nieuwe” wel zitten.

“Prima, ik ben in mijn kantoor hiernaast.”

Rutger knikt en knipoogt naar me. Deed hij dat echt?

Zonder dat ik tijd heb om me daar druk over te maken, hoor ik de voordeur van het kantoor dichtvallen. Roos en Vivian komen samen druk kletsend naar binnen lopen.

Roos is een collega van de administratie en Vivian is de derde makelaar van het kantoor. Of eigenlijk de vierde, als je Jan Jelle, de directeur, meetelt.

Ze stellen zich ook voor aan Rutger, die inmiddels zijn koffie heeft gekregen van Lex en ons allemaal vraagt naar ieders functie, terwijl we in een halve cirkel om hem heen staan.

“Dus jij bent voornamelijk verantwoordelijk voor de verhuur?” vraagt hij aan Vivian.

Ze knikt. “Dat klopt. Meestal particulier, maar ook voor de gemeente.”

“En dan ben jij de makelaar voor de consumentenmarkt?”

“Klopt,” zeg ik.

“En de administratie,” hij wijst naar Roos, ook weer met een knipoog, “en de binnendienst,” zijn vinger zweeft door richting Lex, die een glimlach krijgt van Rutger.

“Ik zal vooral de zakelijke panden voor mijn rekening nemen,” zegt Rutger, “samen met Jan Jelle.”

We knikken allemaal omdat we daar uiteraard al van op de hoogte waren.

“Wat heb je hiervoor gedaan?” vraagt Roos belangstellend aan Rutger. Ik denk dat zij hem ook wel ziet zitten. Dat wordt nog wat; een wedstrijdje Rutger versieren op kantoor. Ik grinnik om mijn binnenpretje.

Lex vangt mijn blik en kijkt vragend naar me. Ik schud mijn hoofd.

Rutger vertelt over zijn ervaring als makelaar bij een ander kantoor, waar hij bijna vier jaar heeft gewerkt. Net als hij aan het vertellen is hoe goed het daar met hem ging, komt Jan Jelle binnengelopen.

“Rutger! Welkom! Ik zie dat je al kennis hebt gemaakt met de rest, fijn.”

Hij schudt zijn hand en mept hem broederlijk op zijn schouder.

Jan Jelle herhaalt wat Rutger net al aangaf en vertelt dat hij hem onder zijn hoede zal nemen de komende tijd. Het is de bedoeling dat Jan Jelle langzaamaan wat minder kan gaan doen en Rutger uiteindelijk zijn uitvoerende taken allemaal kan overnemen.

Na de koffie gaan we allemaal richting ons eigen kantoor en beginnen aan de werkdag.

Ik heb later vandaag twee bezichtigingen op mijn agenda staan, zie ik. We werken nog met papieren boekjes, zodat de mogelijke koper iets heeft om mee te nemen. Dat voelt nog altijd fijner dan alles online en digitaal aan te bieden. Uiteraard hebben we wel een online dossier voor elke client. “Heb jij voor mij de boekjes voor de Achterstraat en de Vlinderlaan?” vraag ik Lex bij zijn bureau.

“Zeker, schat, momentje.” Hij draait zijn stoel behendig naar de kast en zoekt al neuriënd de juiste boekjes.

“Denk je dat je de Achterstraat vandaag verkoopt?”

“Het is de tweede bezichtiging, dus ik denk dat we later deze week wel een bod kunnen verwachten,” antwoord ik.

“Kan ik met je mee?”

Ik schrik op. Rutger duikt naast me op, ik had hem niet zien of horen aankomen.

Lex kijkt ook met grote ogen naar hem op.

“Ik schrok van je,” zegt hij op een dramatische toon met zijn hand op zijn hart. Hij blaast overdreven zijn zogenaamd ingehouden lucht uit zijn longen.

“Dat kost me weer een jaar,” mompelt hij, maar een reactie op zijn toneelspel blijft uit.

Ik schud mijn hoofd naar hem voordat ik me naar Rutger wend.

“Natuurlijk kun je mee. Ik vertrek over een kwartiertje. Lukt dat?”

Rutger knikt en wandelt dan met stevige pas terug naar zijn kantoor.

“Oh mijn god,” zegt Lex, “durf je dat aan?”

“Waarom zou ik dat niet durven?”

“Kun je je inhouden met hem in een leeg huis?”

Ik schiet in de lach. “Lex, doe normaal. Ik bespring heus niet zomaar de eerste de beste lekkere kerel die in mijn buurt komt.”

Lex lacht ook, al is het niet helemaal van harte. Ik denk dat hij in dit geval deze kerel wel zou willen bespringen.

“En bovendien heb ik Nathan toch,” voeg ik daar op verbaasde toon aan toe. Het is alsof hij dat even is vergeten.

“Ik zou het wel weten,” zegt hij alleen maar, voordat hij zich weer op zijn toetsenbord stort.

Hoofdschuddend pak ik de boekjes van het bureau en maak me klaar voor vertrek.

Als we bij het huis aankomen, weet ik al veel meer van Rutger. Hij is al bijna tien jaar makelaar, vooral op de zakelijke markt, is vrijgezel en zo ongeveer wekelijks met een andere dame – wat hij zelf echt fantastisch lijkt te vinden – en hij heeft al drie keer mijn arm te lang en bijna strelend aangeraakt. Ik merk dat ik geïrriteerd raak, wat ik niet wil, want er komen zo cliënten.

Ik doe mijn standaardronde door het huis door vluchtig elke kamer te scannen op onnodige rommel of gevoelige informatie. Ik heb al eens meegemaakt dat er aanmaningen open en bloot op tafel lagen. Daarna knip ik hier en daar wat lampen aan, schik de verse bos bloemen zodat ze net wat beter uitkomen en open de achterdeur.

“En jij, heb jij een relatie?”

Rutger komt me achterna gelopen, handen in zijn zakken, nonchalant om zich heen kijkend.

“Ja, ik heb een vriend,” zeg ik.

“Jammer,” zegt hij met een knipoog.

“Luister,” zeg ik tegen hem, ondertussen op mijn horloge kijkend, “ik ben niet zo gediend van dit soort gesprekken. Laten we het gewoon professioneel houden tussen ons.”

Hij steekt zijn handen omhoog en geeft zich gemaakt overdreven gewonnen.

Ik heb het echt gehad met hem en zijn geintjes. Gelukkig kan hij er niks meer tegen inbrengen, want de cliënten staan voor de deur.

Ik laat ze zelf rondkijken, aangezien dit voor hen al de tweede bezichtiging is, en beantwoord vragen die ze hebben voorbereid. Over het energielabel, de verduurzaming van de woning, het bouwkundig rapport, dat soort dingen. Na een klein uurtje nemen we afscheid en ze beloven me de volgende dag hun besluit te laten weten.

“Zo,” zeg ik terwijl ik de deur op slot draai, “ik denk dat ze wel gevallen zijn voor dit huis. Ze passen hier zo goed.”

Een brede grijns breekt door op mijn gezicht.

Rutger knikt goedkeurend. “Je weet er wel veel van.”

“Dat moet ook, vind ik.”

We stappen in de auto en rijden richting het volgende adres.

Hij kijkt me van opzij aan. “Het spijt me, van daarnet.”

“Oké.”

“Het was een grapje, ik bedoelde er niks mee.”

“Oke,” zeg ik weer.

“We kunnen wel eens een drankje gaan drinken? Gewoon casual?”

“Nee, dank je.”

Hij grijpt zogenaamd naar zijn hart.

“Wat doe je me aan?”

Ik lach, al is het niet van harte. “Ik houd werk en privé gescheiden.”

De volgende bezichtiging gaat niet zo goed. Het ietwat oudere stel heeft overal iets op aan te merken. Sommige mensen hebben nog steeds het idee dat als ze openlijk zeuren over de tekortkomingen van een huis binnen gehooraafstand van de

makelaar, ze een aanzienlijk lager bedrag kunnen bieden. Maar uiteindelijk is het nog altijd aan de verkopende partij om akkoord te gaan of niet, ongeacht wat de cliënten ervan vinden.

“Deze kozijnen moeten dan allemaal worden vervangen. Past dat wel in ons budget?”

“Maar heb je die tuin gezien?”

“Dit kan toch echt niet, die vloer moet eruit.”

“De keuken, tja, daar kan ik mijn jam niet in maken. Die moet veel groter. Ook weer een grote kostenpost.”

“De slaapkamers boven zijn wel echt klein. We zouden dan een muur eruit moeten halen.”

“Welke muren zijn onderdeel van de dragende constructie?”

“Is de cv-ketel echt zo oud? En koop of huur?”

“Wat voor mensen wonen hier in de buurt, weet je daar iets van?”

“Hoe hoog is de kruipruimte?”

“Is dit HR++ glas of niet?”

En dat gaat zo maar door. Al die vragen en opmerkingen zorgen ervoor dat het al met al dik anderhalf uur duurt. Rutger is zo te zien al lang zijn belangstelling verloren en staat ergens buiten te bellen.

Als we dan eindelijk klaar zijn, zit de werkdag er alweer bijna op.

“Man, die waren wel echt lastig zeg,” zegt Rutger zuchtend terwijl hij zijn gordel vast klikt.

“Enorm!” steun ik. “Ik denk niet dat we daar een bod van hoeven te verwachten.”

Rutger trekt een gezicht naar me. “Nee, ik ben er ook bang voor.”

Teruggekomen op kantoor bel ik beide verkopers op. Ik doe verslag van de bezichtigingen en ik beloof de bewoners van de Achterstraat om ze zo snel mogelijk te informeren als er een bod binnenkomt.

“En die nieuwe collega, is dat wat?” Nathan zit te vissen naar mijn mening over Rutger als we later die avond bellen.

“Hij is denk ik een goede makelaar, precies wat we nodig hadden.”

“En is hij ook een mooie man?”

“Ja, het is wel een knappe man. Gewoon oké, denk ik.”

“Mooier dan dat ik ben?”

Natuurlijk is dat het enige wat hij eruit pikt om over door te gaan.

“Nee, natuurlijk niet, jij bent de allermooiste,” paai ik hem.

Hij lacht. “Dat is het enige goede antwoord.”

Ik vertel van de bezichtigingen maar laat achterwege wat Rutger me vroeg in de auto.

“Was je alleen?” vraagt hij me dan.

Smooth, denk ik, heel *smooth*.

“Nee, Rutger was met me mee.”

“En wat zei hij allemaal tegen je?”

“Niet veel bijzonders. We hadden het over het werk.”

“Ja, ja, en probeerde hij je ook te versieren?”

“Nee.”

“Zeker?”

“Ja, natuurlijk. Werk en privé houden we strikt gescheiden, dat weet je toch?”

“Ja, jij doet dat. Maar doet hij dat ook?”

“Wat wil je nu horen? Er is niks voorgevallen of wat dan ook. Prima toch?”

“Ik moet er maar op vertrouwen dat er niks is voorgevallen met die mooie nieuwe collega van je.”

“Inderdaad,” sneer ik.

“Kan ik je wel vertrouwen?”

Ik zucht heel hard in de telefoon. “Jezus, Nathan, doe even relaxed.”

“Relaxed? Jij gaat gewoon samen met een knappe man twee huizen bekijken.”

“Ik vind dat je dit echt enorm uit zijn verband rukt. Er is niks, maar dan ook echt niks” – ik zet mijn laatste ‘niks’ krachtig aan – “gebeurd! We zijn gewoon collega’s.”

“Nou, als dat dan zo maar blijft,” moppert hij.

“Ik ga ophangen, ik wil slapen want ik ben moe.”

Ik heb echt geen zin meer in dit gesprek.

“Ja, ja, moe van je nieuwe collega zeker?”

“Daag, Nathan. Welterusten.” Ik druk hem weg. Waar komt dit jaloerse gedrag nu ineens weer vandaan? Hij heeft Rutger niet eens gezien en doet aannames waar hij geen reden toe heeft.

Belachelijk. Kwaad ga ik in bed liggen en het duurt een eeuwigheid voordat ik eindelijk in een rusteloze slaap val. Bedankt Nathan.

4

“Hoi Mia,” begroet Anne me als ze de kleedkamer inloopt.

Ik geef haar een korte knuffel. “Alles goed met je?”

“Zeker, met jou ook?”

Ik knik terwijl ik mijn sportschoenen aantrek en de veters strik.

Anne en ik squashen twee keer per week in de sportschool van Jesse.

Ze is mijn kapster en toen ik, nu een jaar geleden, zei dat ik een leuke sport zocht, bood ze aan mee te gaan om het squashen eens te proberen.

De sportschool heeft drie squashbanen. Aan de ene kant van de gang liggen ze naast elkaar en de laatste baan kijkt uit over het parkeerterrein. Aan de andere kant van de gang bevindt zich een grote centrale ruimte, waar allerlei fitnessapparatuur staat. Daarachter zijn nog twee grote ruimtes; eentje voor de groepslessen en eentje voor het gewichtheffen, deze wordt ook wel het krachthonk genoemd. Boven schijnt nog een hele vechtsportafdeling te zitten, maar daar ben ik nog nooit geweest. Daar doen ze aan kickboksen, MMA en karate, geloof ik.

De kleedkamer zit rechts van de ingang, daartegenover is een gezellig ingerichte kantine waar menig sporter graag nog even rondhangt na de work-out om iets te drinken en bij te praten.

We waren meteen verkocht en gaan sindsdien elke week trouw twee keer.

“Hoe is het met Mitchell, is hij weer beter?”

“Oh werkelijk,” zegt ze lachend terwijl ze met haar ogen rolt, “mannen die de griep hebben zijn echt de ergste soort!”

Ik lach met haar mee. “Was het zo verschrikkelijk?”

“Hij zei elk half uur hoe ziek hij was, hoe koud hij het had en dat alles zeer deed. Ik ben zo blij dat het voorbij is.”